

**KLÁRA
WANG
TYLOVÁ**

**OSTROV
DUCHŮ**

Ostrov duchů

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Klára Wang Tylová

Ostrov duchů – e-kniha
Copyright © Paseka, 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**KLÁRA
WANG
TYLOVÁ**

**OSTROV
DUCHŮ**

OSTR

**KLÁRA
WANG
TYLOVÁ**

DU

2017

УСНУ

OSTROV DUCHŮ

Copyright © Klára Wang Tylová, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-278-8

ISBN ePUB: 978-80-7637-367-9

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-369-3

ISBN PDF: 978-80-7637-368-6

*Když nevíme nic o životě,
jak můžeme vědět něco o smrti?*

Konfucius

WEJ A MEJ-LIN

Wej si naposledy přičísl nagelované vlasy a zastrčil hřeben do zadní kapsy džínů. Ještě jednou se na sebe podíval do zrcadla. Všechno bude zase, jak má být, řekl si. Dneska Mej-lin vyveze na pěkné místo, objedná něco dobrého k jídlu, pak vezme její ruku do dlaní a řekne jí, že ho to všechno moc mrzí a že udělá cokoliv, aby bylo všechno jako dřív. Že už se změnil a že všechno bude dobré. Určitě se to srovná. Poslední dobou byla dost odtažitá a neměla na něj čas, to je pravda. Ale většinu času trávila v nemocnici. Jedna kolegyně onemocněla, a tak musela vzít směny i za ni. Proto taky byla dost vyčerpaná. To je přece pochopitelné. A jeho opilecké telefonáty uprostřed noci situaci právě nevylepšily. Teď však Mej-lin souhlasila, že si vyjdou. Jsou spolu už skoro pět měsíců. Má ho ráda, řekla mu to. Všechno bude zase jako dřív. Musí.

Wej se na sebe v zrcadle usmál a pak už konečně opustil koupelnu. Do své značkové pánské kabely naházal postupně malou lahvičku parfému, mobil,

žvýkačky, balzám na rty, kondomy, peněženku a krabičku z klenotnictví, ve které měl náramek pro Meilin. Potom vyšel z domu. Nasedl na skútr a vydal se k Tchajpejské městské nemocnici. Počkal na Meilin v tmavé uličce opodál, stejně jako vždycky. Když přišla, zdála se mu nervózní. To on byl koneckonců také. Nuceně se usmála a hned uhnula pohledem. Sedla si za něj na skútr, ale neobjala ho kolem pasu, jen se jednou rukou chytila jeho ramene.

Wej vyjel směrem k národnímu parku Jang-ming-šan. Když se prodral přeplněnými ulicemi Tchaj-peje k silnici vedoucí na horu známou romantickými čajovny a restauracemi s výhledem na celé město, ucítil na krku Meilin dech. Nahnula se k němu a s náznakem obav v hlase se zeptala, kam to jedou. Jako by to nebylo zřejmé.

„Uvidíš,“ odpověděl Wej a přidal plyn, takže se ho musela chytit kolem pasu, aby neztratila rovnováhu. Držela se ho ale dost toporně a druhou rukou zřejmě stále svírala zezadu sedadlo.

Tmu jen občas rozptýlilo světlo u některé z velkolepých vil. Kdysi byl v jedné z nich na party. Dostal se tam přes známého jednoho známého, kterého poznal v klubu. Ještě teď se mu zvedá žaludek při pomýšlení na to, kolik toho tehdy vypil a jak špatně mu bylo. Jako pokaždé když přebral, svlékl se tenkrát do spodního prádla a divoce kroutil pánví. Potom

střídavě brečel a vykřikoval, že potřebuje lásku. Dívka, o kterou se ten večer pokoušel, mu sdělila, že z jeho očí jde strach, a odešla. Tehdy Mej-lin ještě neznal.

Kamarádi i kolegové z internetové kavárny, kde Wej pracoval, mu říkali Pan Trendy a často od něj chtěli radu, co koupit přítelkyni za kabelku nebo šperk, nebo názor na nejlepší pánský parfém. Věděli, že tyhle věci zná, že má přehled. I přes veškerou snahu jít s módou a pečovat o sebe ale Wej u opačného pohlaví příliš velký úspěch neměl. Většinou to zkoušel v klubech. Vyhlédl si připitou dívku a pokoušel se s ní hrát picí hru *šwu* o panáky, aby ji dorazil. Taková dívka pak byla povolnější, ale často ji zachraňovala nějaká kamarádka, což ho neskutečně rozčilovalo.

Matka se ho po telefonu často ptala, kdy už vezme nějakou přítelkyni domů na večeři, ale Wej to vždy nějak zamluvil. Neměl koho vzít, a i kdyby měl, své nové přítelkyni by se asi nuznými poměry v rozpadajícím se domě poblíž slepičí farmy chtěl chlubit jen stěží.

S holkou se Wej rozešel jen jednou, před čtyřmi lety. Bylo mu tehdy třiadvacet. Jejich vztah trval jen pár měsíců, než Wej pochopil, že je pro něj příliš komplikovaná a že to, co chce, od ní nikdy nedostane. Že je to moc složité. Přitom právě to tajemno a zamýšlený výraz ho k ní zpočátku přitahovaly. Wej ji potkal

v parku, byla v Tchaj-peji nová a chtěla se podívat po okolí, a tak se nabídl, že ji provede. Byl zrovna dost rozmrzelý ze svého posledního neúspěchu v klubu High Class. Celý večer tam opíjel studentku z Hongkongu, a pak mu ji v poslední chvíli vyfoukl nějaký namachrovaný ABC, co si přijel ze Států na skok hledat kořeny.

Dívku z parku vzal Wej nejdřív na poštu, kde si potřebovala něco zařídit, a potom na blízký trh. Když zjistil, že je to studentka práv, vymyslel si, že taky studuje. Nechtěl jí přiznat, že má jen střední školu a pracuje v internetové kavárně. Asi jí s ním bylo dobře, protože když se loučili, nesměle souhlasila s další schůzkou. V dalších týdnech tak byli na večeri, v kině, na ruském kole, jednou ji vzal i do zábavního parku kousek od Tchaj-peje. Potom ji ale pozval na party u bazénu, a ona se vůbec neukázala. Později se za to omlouvala, prý se nachladila, asi z klimatizace. Wej měl však pocit, že se spíš straní lidí. Byla pořád taková posmutnělá. Alkohol nepila, a tak se ji Wej snažil všemožně rozveselit, aby se trochu uvolnila. Nechtěl se vzdát. Už víckrát se mu osvědčilo, že vytrvalost a nátlak se vyplácejí.

Asi po měsíci se sice líbali v tmavé uličce poblíž její koleje, ale to bylo tak všechno. Nepomohly ani lichotky, ani dárky, ani hrané pochopení pro její intelektuální řeči. Pokaždé když se jí pokusil vklouznout

rukou pod tričko nebo sukni – když neměla kalhoty, nosila vždy dlouhou sukni v hippie stylu –, začala se bránit a odstrkovat ho. Zato si ráda povídala o věcech, které ho vůbec nezajímaly, jako o politice, ekologii nebo právech menšin. Časem mu došla trpělivost a poslal ji – pravda, docela ostře – do háje. Nikam to nevedlo a z jejího věčného odmítání byl už dost frustrovaný. Myslel si, že bude snadná kořist, nesmělá a zakřiknutá holka, sama ve velkoměstě, daleko od rodičů... Ale spletl se. Tajemno netajemno, to se může snažit jinde. Nebyl sice vyloženě krasavec – obličej měl příliš kulatý a nos příliš malý, byl spíš menšího vzrůstu a občas míval problémy s pletí –, ale obecně byl podle svého názoru vysoko nad průměrem. Když se s ní rozcházel, vzala to překvapivě v klidu. Jako by byla duchem jinde. Pak už o ní neslyšel. Asi po roce jí ještě zkoušel volat, říkal si, že třeba přehodnotila svůj odmítavý postoj k sexu. Ale telefon měla vypnutý a zprátky se neozvala. Její škoda.

Wej zaparkoval před restaurací Jarní vánek. Byla to tlumeně osvětlená budova s terasovitou zahradou a krásnými výhledy na město. V zahradě bylo rozmístěno několik stanů s posezením a stoly s plotýnkami na *chuo-kuo*, čínský kotlík. Wej vybral místa v horní části zahrady, odkud byl nejlepší výhled, a objednal lahev saké a vyvar z mušlí. Za chvíli už číšník začal

nosit na talířích zeleninu, tenké plátky masa i mořské plody a Wej je pokládal do kotlíku. Mej-lin byla zamklá, a kdykoli se jejich oči setkaly, uhnula pohledem. Wej si říkal, že jestli se má trochu uvolnit, bude ji muset opít jako tenkrát, když ji poprvé potkal v nově otevřeném klubu Sparkle.

Mej-lin si ale saké ani nevšimla a spíš se soustředila na polévku. Snad až příliš. Vlastně upřeně hleděla do misky, kam jí Wej nandal již uvařené maso a zeleninu. Vývar z mušlí byl výborný, a tak po chvíli požádal, aby jim dolili.

„Mej-lin, musím ti něco říct,“ odhodlával se Wej a snažil se zachytit její pohled. Ona ale pořád zírala do misky.

„Já tobě taky,“ hlesla po chvíli.

Mezitím se přiblížil mladý číšník s konvicí, aby vývar dolil, ale když už byl téměř u jejich stolu, zakopl a trochu horkého vývaru vychrstl Mej-lin na džíny.

„Au,“ vykřikla a vyskočila ze židle. Pak se spěšně omluvila a odběhla na záchod. Její telefon zůstal ležet na stole. Najednou zavibroval. Wej neváhal ani chvíli a skočil po něm. Otevřel růžové pouzdro a...

Doufám, že už jsi mu to řekla. Chybíš mi ♥

Odesílatele měla Mej-lin uloženého pod přezdívkou Úžasňák. Wejovi se zatmělo před očima a v hlavě mu začalo hučet. Cítil, že rudne a třesou se mu ruce. Rychle telefon položil zpátky a obrátil do sebe sklenici

saké. To není možný. To není možný. To prostě není možný! opakoval si v duchu dokola. Ale to už se Mej-lin blížila zpátky ke stolu. Nejraději by na ni v tu chvíli chlístl celý hrnec toho vařícího vývaru. Polil by ji od hlavy až k patě a sledoval, jak jí slézají vlasy a všude jí vyskakují puchýře. Ale třeba se to ještě nějak vysvětlí, třeba ještě je nějaká naděje. Snažil se uklidnit myšlenkami na to, co má v tašce. Na ten náramek. Ten ji přece musí přesvědčit. Mej-lin se posadila a začala opět zírat do polévky. Wej se rozhodl vzít situaci do svých rukou. Mej-lin nebyla příliš silná v rozhodování a neměla ani příliš pevnou vůli, to už si sám vyzkoušel. Byla to taková ta milá tichá dívka, co se dá snadno přemluvit a přimět k tomu, aby udělala, co člověk chce. Nic složitého. On ji určitě přesvědčí. Třeba to byl jen nějaký dotěrný ctitel. On si to s ním ještě vyřídí. Mej-lin je jeho. Jeho!

„Vidím, že hlad moc nemáš. Tak moment, já zaplatím a tady kousek dál je taková vyhlídka, chtěl bych tě tam vzít. Bude lepší, když budeme mít trochu soukromí,“ řekl Wej. Ani nepočkal, co ona na to, a odkráčel ke kase.

Mej-lin jen smutně pokrčila rameny, už to chtěla mít za sebou. Vůbec nevěděla, jak se sem dostala. Myslela, že půjdou do nějaké restaurace ve městě, dají si pivo, ona mu řekne, že je konec, a nechá ho,